

Неверъ, поискватъ да видятъ прочутия папагалъ. Нантъ моли Неверъ да му прати на гости Зеленъ-Зеленъ.

Визитандинкитѣ отъ Неверъ сѫ насърбени при мисъльта, че тѣхниятъ пансионеръ ще ги напустне. Ще понесе ли той пътъ на отиване и връщане? Ще бѫде ли добре гледанъ? Най-после тѣ отстѣпватъ. Заминаването е решено, но при условие, че Зеленъ-Зеленъ ще стои само петнадесетъ дена въ Нантъ.

Ето го, че тръгва отъ обителта, придруженъ отъ три сестри; другитѣ ино-кини и пансионеркитѣ сѫ на площадката

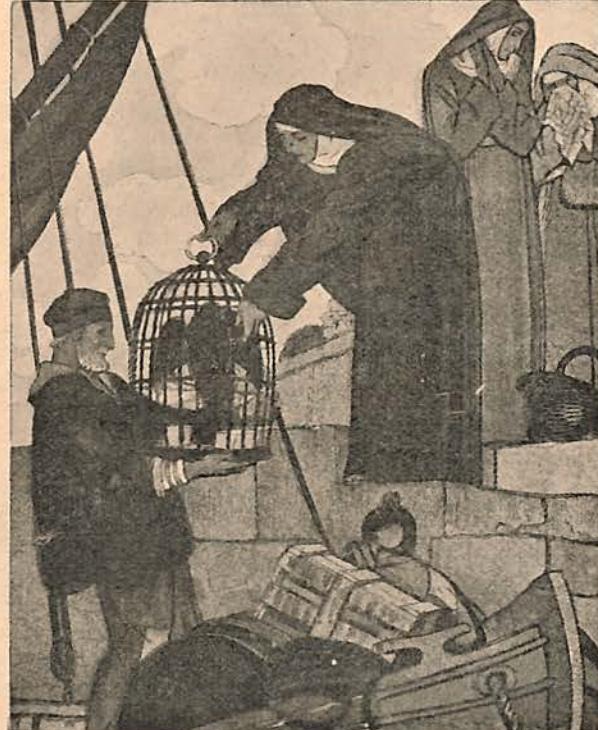
на външната стълба и тѣжно махатъ своите кърпички въ знакъ на прощаване.

*
**

Пристигатъ на кораба. Ино-кинитѣ съ горещи сълзи плачатъ. Зеленъ-Зеленъ, въ своята хубава червена клетка е сѫщо така натеженъ, че напуска своята скжпа обителъ.

Ино-кината повѣрява нашия юнакъ на лодкаря, който е съкашъ замаянъ отъ възторгъ предъ хубостъта на пътника. После тя отправя къмъ папагала тия по-

следни поржчки: „Не забравай, Зеленъ-Зеленъ, добритѣ думи, които те научихме! Бѫди винаги достоенъ за обителта, дето си възпитанъ! Не слушай лошиятъ съвети! Нека нашите сестри отъ Нантъ те обикнатъ и кажатъ, че въ Неверъ си получилъ добро възпитание!“

Зеленъ-Зеленъ слуша съ внимание тия съвети и обещава да ги не забрави. Папагалска клетка!

*
**

Корабътъ, който отнася Зеленъ-Зеленъ, слиза по Луара. Всички пътници лудѣятъ по Зеленъ-Зеленъ; той ги поучава съ своите думи; смѣтатъ го за мѫдъръ и уменъ папагалъ.

Три магистри (войници), които се връщатъ отъ своя полкъ, се разговарятъ често съ него, даватъ му лешници и го учатъ да произнася думи, които той не е знаелъ до тогава.

Ето че отъ Орлеанъ Зеленъ-Зеленъ започва да подхвърля военни заповѣди: „Саби вънъ! Пълнѣ...!“ Той се вълнува върху клетката си и прилича на младъ новобранецъ.